

Gaelen Foley

Hriešny bozk

Gaelen Foley

Hriešny bozk

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Z anglického originálu Gaelen Foley: His Wicked Kiss,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ballantine Books, an imprint
of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York 2006,
preložila Marína Gálisová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité citáty z diela W. Shakespeara *Kráľ Lear*
v preklade Ľubomíra Feldeka (Ikar 2012).

Copyright © 2006 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Marína Gálisová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1879-1

*Všetko, čo žije,
nežije samo ani pre seba.*

WILLIAM BLAKE

Prvá kapitola

Február 1818

Túžila tancovať.

Nohami v jemných črievičkách podupkávala pod lemom bielych... nie, modrých... nie, zelených hodvábnych šiat, vlnila sa do rytmu tónov orchestra.

Nespočetné sviece v krištáľových lustroch zlatistým jasom osvecovali tanečnú sálu, kde sa tancujúce páry krútili pri krokoch odvážneho valčíka: dámy v žiarivých svetlých hodvábnych šatách, páni v dôstojnej čiernej a bielej.

Odrazu vycítila, že sa na ňu niekto díva. Vrhla rýchly pohľad ponad maľovaný vejár a na okamih zachytila impozantnú vysokú postavu, ale potom jej výhľad na ňu zakryli tanečníci.

Zrýchľil sa jej tep. Zaplavila ju horúčava, lebo cítila, že ten muž ju pred nasledujúcou štvorylkou príde požiadať o tanec.

Čakala so široko roztvorenými očami a búšiacim srdcom, túžila lepšie uvidieť tvár toho záhadného krásavca, svojho vytiúženého hrdinu...

V tom okamihu Eden Farradayová pocítila zimomriavky na šiji, inštinkt ju varoval a ona sa prebrala z príjemného sneňa.

Jej zmysly sa nevelmi ochotne sústredili na realitu, do uší jej prenikli neutíchajúce zvuky a pachy ďalšej temnej a vlhkej noci v tropickom pralese.

Namiesto krištáľových svietnikov blikotal na bambusovom stole hrdzavý lampáš. Stôl stál vedľa hojdacej siete, ktorá visela pod oblakom bielej moskytiéry. Namiesto vyparadených dám a pánov tancovali okolo lampy bledé nočné motýle a nad palmovou strechou domu pulzoval nočný život – nie ľudí, lež zvierat a rastlín.

Hmyz bzučal, šumel, znel, ba až melodicky vyspevoval. Opice sa so škrekotom dohadovali o najpohodlnejšie konáre na stromoch, našťastie aspoň tie nespratné papagáje nateraz stíchli. V diaľke zareval jaguár, aby od svojho teritória odhnal sokov, lebo sa blížila hodina jeho lovu.

Ostrá ozvena toho dravčieho revu vyhnala Eden z hlavy úchvatnú predstavu londýnskeho večierka a zostal len predmet, ktorý ju vyvolal – zožltnutý, pokrčený a rok starý módnny časopis *La Belle Assemblée*, ktorý jej až z Anglicka posielala jej drahá sesternica Amelia.

Pocit nebezpečenstva však pretrval.

Znepokojene sa poobzerala, inštinkty vycvičené v džungli jej pracovali naplno. Ruku posunula k pištoli, ktorú mala vždy pri sebe.

Potom to začula. Tiché syčanie, ktoré znelo príliš blízko nad jej hlavou.

Pozrela hore a stretla sa s chladným pohľadom obrovského, osem stôp dlhého hada krovinára. Hadovi spomedzi lesklých zubov vyšľahol rozoklaný jazyk. Pomaly sa stiahla, neodvážila sa robiť prudké pohyby.

Had hľadajúci teplokrvnú obeť akoby vycítil pohyb jej tlčúceho srdca. V tejto horúcej oblasti prenikalo do ľudských obydlí veľa živočíchov, a nečudo. Ľudia nechávali omrvinky, tie prilákali myši a myši zase prilákali krovinára, nebezpečného hada, ktorý podľa povesti útočí pri najmenšom podnete.

Jeho uhryznutie by sa rovnalo smrti.

Vyliezol na staré trámy ich prístrešku. Určite striehol na nejakého vypaseneného hlodavca, lebo momentálne bol omontaný okolo stĺpa, na ktorom visela jej sieť, a obzeral si Eden trochu neisto – akoby rozmýšľal, či by mu chutila.

Moskytiéru prehrýzol ostrými zubmi obsahujúcimi jed, ktorý dokázal za menej ako polhodinu zabiť mohutného chlapa. Eden to už videla a nebola to bezbolestná smrť.

Len čo had ohol šupinatý krk do zlovestného tvaru písmena S, v zlomku sekundy vedela, že bude nasledovať útok.

Vrhla sa dozadu do siete, zdvihla pištoľ a vystrelila.

Z úst sa jej vydral znechutený výkrik, keď odstrelená hadia hlava dopadla na obľúbený časopis.

„Dočér...!“ začala, ale v polovici slova zmlkla, lebo jemné londýnske dámy nahlas neklajú. Ale aj tak!

Ten časopis k nej putoval celý rok, kuriér jej ho priviezol cez Jamajku. Eden vstala zo siete a zagánila na rozďavenú hadiu papuľu. Dlhé červenkasté vlasy zopnuté do chvosta si prehodila cez plece, odhrnula moskytiéru, vyskočila von a okamžite zabudla na posledné blízke stretnutie so smrťou.

„Všetko v poriadku, drahá?“ zavolaľ na ňu nenúteným tónom jej otec. Doktor Victor Farraday vyzrel zo svojho pracovného stanu v prírodovednom tábore, ktorý sa nachádzal hlboko uprostred venezuelského pralesa v delte rieky Orinoko.

Roztržito pozrela jeho smerom. „V poriadku, ocko!“ zavolala a trasúcimi sa rukami odložila zbraň. Bože, už sa neviem dočkať, kedy odtiaľto vypadnem.

Vystrúhala grimasu, zobrala časopis aj s hadou hlavou a stoicky prešla k zábradliu, pod ktorým tiekla široká rieka farby čierneho ónyxu. Bez okolkov striasla hlavu z papiera a ešte počula, ako so šplechotom dopadla do Orinoka.

Pomyslela si, že tú hlavu o chvíľu niečo zožerie. Taký je zákon džungle: Zožer, lebo inak zožerú teba.

Pozrela na rieku. V tmavej vode sa mihlo niekoľko párov červených očí, potom sa v striebornom svite mesiaca niečo veľké ponorilo.

Eden pokrútila hlavou. Ľudožrútske krokodíly, jedovaté hady, netopiere, čo sajú krv – a otec tvrdí, že nebezpečný je Londýn! Trpezlivosť, vzdychla v duchu a pokúsila sa ovládnuť túžbu po civilizácii. Neboj sa, už to dlho nepotrva. Vrátime sa do Európy, či sa to otcovi páči, alebo nie.

Pozrela smerom k jeho pracovnému stanu a na tvári sa jej zjavil rozhodný výraz. Prikývla. Áno. Už to napätie nevydrží. Pôjde sa otca spýtať, ako sa rozhodol. Vytrhla z časopisu

tie stránky, ktoré sa už nedali zachrániť, a odložila ich bokom, lebo pri zakladaní ohňa na varenie ešte poslúžia. Vzápätí vyšla von z domca na koloch, ktorý miestni volali *pala-fito*.

Okolo čistiny horeli pochodne na ochranu pred šelmami, proti moskytom však nepomáhali. Keď prechádzala okolo ohniska v strede tábora, jedného moskyta zahнала a milo pozdravila troch čiernych sluhov. V tme sa zaligotali ich biele zuby. Celodenná horúčava teraz poľavila a sluhovia oblečení v ľahkých tropických rúchach si konečne varili večeru.

Eden sa s nimi krátko porozprávala a išla ďalej. Okolo nôh sa jej vznášal okraj vychádzkových šiat a čižmy z hrubej kože sa zabárali do rašeliny. Mala v očiach odhodlaný výraz, ale srdce jej prudko bilo v očakávaní verdiktu.

Pod vojenským stanom zakrytým plachtou z troch strán sa teraz doktor Victor Farraday a jeho svalnatý austrálsky asistent Connor O'Keefe skláňali nad ošúchanou mapou. Na poľnom stole mali rozložené najnovšie vzorky, ktoré nazbierali na dnešnej výprave. Miestny šaman z kmeňa Waroa ich totiž zaviedol k tajnému miestu, kde rastú liečivé rastliny. Teraz však na nové úlovky zabudli. V matnom oranžovom svetle z lampáša mali tváre vážne a napäté.

Nečudo. Jej vzácny časopis nebol jediným, čo dnes kuriér priniesol z civilizovaného sveta, čo prepašoval popri španielskej flotile, ktorá hliadkovala pri pobreží.

V pošte bol aj list, rovnako starý ako časopis. Napísal ho právnik, ktorý zastupoval otcovho mecenáša. V liste prišli smutné správy. Starý pán, štvrtý gróf z Pembrooku, pred niekoľkými mesiacmi skonal.

Žiaľ, dedič jeho lordstva, v poradí už piaty gróf, bol síce mladý a pekný, no ak sa dalo veriť spoločenskej rubrike v časopise *La Belle Assemblée*, preslávil sa najmä ako hazardný hráč a rozkošník. Nový lord Pembroke si práve teraz staval krásne nové sídlo na vidieku a všetci maliari, hudobníci, sochári a vedci, ktorých jeho starý otec podporoval, si mohli

hľadať nových patrónov. Tak to nadiktoval svojmu právnikovi.

Jedným slovom, slávny doktor Farraday naraz prišiel o finančnú podporu svojho výskumu – a Eden pri tej správe takmer nahlas zajasala.

Zahryzla si však do jazyka a potlačila radosť, lebo otec zbledol. Nuž, bol ako pravý génius posadnutý svojou prácou. Tolerovala mu to, ale vedela, že po návrate do Anglicka nebudú hladovať. Našťastie bola dosť praktická a zdravým úsudkom väčšinou vyvažovala aj svoje sklony k snívaniu.

Doktor Farraday, lekár a teraz aj známy spisovateľ, dostal totiž prestížnu ponuku: miesto na Kráľovskej lekárskej fakulte v Londýne. Ak ponuku prijme, a to musí, Eden sa bude onedlho prechádzať so sesternicou Ameliou po Hyde Parku a mladí fešáci budú zastavovať koče a obzerať sa za nimi.

Ach, kiežby! Onedlho možno bude viesť celkom normálny život.

Eden si založila ruky za chrbát a zdvorilo si odkašlala, aby si ju všimli.

Obaja vedci však boli takí zabratí do rozhovoru, že ju najprv ignorovali. Až po chvíli obaja zmĺkli.

„Takže, chlapci,“ povedala s úsmevom, aby zľahčila napätie, ktoré náhla zmena u všetkých vyvolala, „kedy odtiaľto konečne odídeme?“

Tí dvaja na seba opatrne pozreli.

Connor O'Keefe bol opálený plavovlasý Austrálčan, urastený a dvakrát taký širokoplecí ako kmeňoví bojovníci z delty Orinoka. Veľa toho nenahovoril a bol odborníkom na zoológiu. Eden sa páčilo, aký je citlivý voči zvieratám, v poslednom čase ju však znepokojovali pohľady, ktoré na ňu upieral.

„Všetko v poriadku, slečna?“ spýtal sa s ustarosteným výrazom. „Prečo ste vystrelili?“

„Do domu sa dostal had. Prepáčte, Connor, ale nemohla som mu dať šancu. On by mi ju iste nedal.“

„Preboha, nič sa ti nestalo?“ zvolal jej otec, zložil si okuliare a naklonil sa na stoličke.

„Neboj sa, ocko,“ chlácholila ho. „Mimochodom, Connor by mohol tú mrcinu vyniesť. Väčšina tela zostala omotaná okolo dreva,“ dodala a pokrčila nosom.

Austrálčan prikývol a pozrel na jej otca. „Hneď sa vrátim, pane.“

„Nech sa páči, chlapče. Aj tak by som sa mal porozprávať so svojou dcérou.“

„Samozrejme.“ Connor jej jemne stisol plece. „Naozaj sa vám nič nestalo?“ ubezpečil sa šeptom.

Zavrtela hlavou a zložila si ruky na hrudi. Prinútila sa usmiať a strpieť ten mierne majetnícky dotyk. Neodvážila sa tieto pocity spomenúť pred otcom. Ten O'Keefa zbožňoval ako vlastného syna.

Okrem toho dobre vedela, že nemá význam robiť rozruch, keďže od Connora záviselo ich prežitie. Lovom im zabezpečoval potravu, budoval im prístrešky, odháňal nepriateľských Indiánov a niekedy aj zatúlaného jaguára.

No keď mu občas pozrela do očí, ako práve teraz, mala pocit, že Austrálčan ju považuje za svoj výhradný majetok.

Prikývol, spokojný, že Eden je v bezpečí, a vykročil do tmy splniť úlohu, ktorou ho poverila. Znepokojene ho sledovala.

„Posaď sa, moja,“ ozval sa otec a ukázal na uvoľnenú stoličku po svojom asistentovi. Eden si roztržito všimla, že otcovi by sa zišlo pristrihnúť šedivejúcu bradu. „Máme sa o čom porozprávať.“

„To je pravda.“ Sadla si oproti nemu, rozhodnutá dojednať podrobnosti odchodu z džungle. Napokon, pôsobila u otca takmer ako gazdiná, mala na starosti hladký chod tábora. „Predpokladám, že s pomocou sluhov za týždeň všetko zbalíme. Musíme si dať záležať, aby botanickým vzorkám neublížil morský vzduch, a ak prideme na to, ako sa dostať cez úžinu na Trinidad, určite sa onedlho objaví britská loď, ktorá nás vezme domov...“

„Eden,“ prerušil ju jemne, ale dôrazne. „Zostaneme tu.“

Dlho naňho hľadela, potom zažmúrila oči a striasla sa. „Nie, ocko.“

„Eddie, uvedomujem si, že je to pre teba šok, ale robíme veľké pokroky. Miláčik, veď aj tebe sa tu páči! Viem to. Len si spomeň, aké dobrodružstvá zažívame! Šplháme sa na obrovské stromy a skúmame ich nekonečnú korunu! Objavujeme zvieratá, ktoré veda doteraz nepoznala!“ Chlácholivo ju chytil za ruku. „Miláčik, nemrač sa tak na mňa,“ ohradil sa, keď otvorila oči. „Len si predstav, aké lieky jedného dňa prinesieme do civilizácie, koľko životov zachránime! Teraz nemôžeme odísť. Jednoducho to nejde.“

Pokúsila sa prehovoriť. „Veď sme prišli o finančnú podporu. Vieš, že lord Pembroke...“

„Je to darebák!“ odvrkol. „Ale čo tam po ňom. Ten mladý tupec nás neohrozí. Iste, budeme musieť šetriť papierom aj ďalšími pomôckami, ale od Indiánov sme sa naučili sebestačnosti. Preboha, veď sme Briti! Nevzdáme sa.“

„Nevzdáme sa...“ vzdychla.

„Presne tak! Vieš...“ naklonil sa k nej s mladíckym nadšením, „mám plán.“

No nie! „Plán?“

Horlivo prikývol. „Pôjdeme hlbšie, Eddie. Do vnútrozemia.“

Eden vytreštila oči. „Hádam nechceš povedať...“

„Áno,“ zašepkal, ledva potláčajúc radosť. „K Amazonke!“ Zhrozila sa.

Jej hrôzu omylom považoval za nadšenie. „Len si to predstav! Čaká nás najväčšie dobrodružstvo – a skrývajú sa tam ešte väčšie poklady ako tu v delte Orinoka. Tu sme sa veľa naučili, ale naším osudom je Amazonka!“ Stisol jej ruku, Eden si však vyslobodila prsty a prudko vstala.

„Ocko, ty si zošalel!“

„Eddie...“

„Ja som to vedela! Stalo sa to, čoho som sa vždy obávala! V divočine si prišiel o rozum, ocko! Božemôj, určite to čaká aj mňa!“ Plesla sa dlaňou po čele, on sa však len zasmial. „Nežartujem – a v nijakom prípade tam nepôjdem! Sú tam lovci

hláv, kanibali, nie takí mierumilovní domorodci ako kmeň Waroa – a ktovie, čo ešte sa tam skrýva!“

„Neboj sa, Connor nás ochráni. Musíš stáť na mojej strane, Edie. Vieš, že bez teba si neporadím. Spolu to zvládneme. A keď dobyjeme Amazonku, vrátíme sa do Anglicka a budem o našej ceste prednášať. Napíšem ďalšiu knihu! Vyrovnám sa aj Humboldtovi. Už nebudeme odkázaní na bohatých mecenášov.“

Eden rozhodila ruky, neschopná slova.

Otec sa zamračil. „Čo ti je?“

Mame na smrteľnej posteli sľúbila, že sa oňho postará, ale ako to má spraviť, keď jemu nezáleží na vlastnom živote?

„Otec,“ vyslovila prísne a založila si ruky na hrudi, „máš päťdesiatpäť rokov. Keď sa na cestu vydal tvoj hrdina von Humboldt, bol v najlepšom veku, a aj tak skoro prišiel o život.“ Otec len urazene odfrkol, a tak vyskúšala ďalší argument. „Zabudol si, že vo Venezuele zúri vojna?“

„Isteže som nezabudol,“ zašomral. „Ešte nie som senilný. No a čo?“

„K Amazonke budeme musieť prejsť cez planiny. *Los llanos* sú hlavným bojiskom medzi španielskou korunou a vzbúrenými kolonistami.“

„No a? Stále máme čas. Vzbúrenci z Angostury ovládajú vnútrozemie, Španieli majú lode na pobreží. Kde je problém?“

„Kde je problém?“ Takmer sa zasmiala, lebo netušila, ktorým z toho množstva problémov má začať. „Obe strany ťa budú považovať za špióna! Španieli si vezmú do hlavy, že držiš s revolucionármi, a kolonisti zase, že pracuješ pre Španielsko.“

„Keby si to mysleli, už dávno by ma vyhnali z krajiny. Edie, ako som povedal tým byrokratom v Caracase, veda je neutrálna! Ja tu pracujem pre dobro celého ľudstva.“

„Ach, ty!“ Na okamih si dlaňami zakryla tvár a nasledujúcu vetu vyslovila tlmene. „Ty sa tu v skutočnosti ukrývaš pred svetom.“

„Čo si to povedala?“ osopil sa na ňu.

Vzdychla a spustila ruky. „Nič, ocko.“

„Veď preto. Dávaj si pozor na jazyk, dievča.“ Oprel sa na stoličke a dôstojne si popravil vestu. „Je pravda, že k tebe nie som prísny a veľa ti dovoľím, ale stále som tvoj otec.“

„Áno,“ sklonila hlavu. „Ale...“

„Čo, moja?“

Chvíľu sa naňho len skúmavo dívala. „Minulý rok si mi sľúbil, že sa vrátíme do Anglicka.“

Presne toto nechcel počuť.

Ihneď sa zamračil a odvrátil sa k svojim botanickým objavom. „Anglicko, Anglicko, prečo o ňom stále básniš? Naozaj si myslíš, že je tam tak krásne? Odkiaľ to vieš? Tu si v bezpečí. Keby si si to lepšie pamätala, poďakovala by si sa mi. Nie sú tam len krásne koče a plesy, moja milá. Život tam má aj tienisté stránky.“ Pozrel na ňu ponad rám okuliarov. „Choroby, zločin, špina, chudoba, úpadok. Tu nič také nie je.“

„Nemám sa tu s kým ani porozprávať!“ zvolala a v očiach ju zaštipali slzy.

„Veď som tu ja, skvelý spoločník! A ešte aj Connor. Dobre, ten toho veľa nenarozpráva, ale keď už niečo povie, stojí to za to. No tak...“ So znepokojeným pohľadom ju potľapkal po ruke. „Ubezpečujem ťa, že tu zažiješ oveľa duchapľnejšiu konverzáciu ako v londýnskych salónoch.“

„Aspoň raz by som rada vedela, o čom sa rozprávajú normálni ľudia,“ poznamenala takmer nečujne.

„Normálni? Chceš povedať priemerní!“ odsekol. „Eddie, preboha, londýnske dámičky, ktoré tak obdivuješ, sú najpovrchnejšie stvorenia na svete a nezaujímajú ich nič okrem stúžiek, čepcov a topánok. Prečo by si mala byť ako ony?“

Eden v duchu zaúpela. A teraz ma čaká kázeň...

„Len pozri, aké tu máš výhody! Obliekaš sa, ako chceš, rozprávaš, ako chceš. Nemáš predstavu, ako dievčatá z vyššej spoločnosti trpia pod dohľadom gardedám, ktoré striehnu na každý ich krok. Prišla by si o rozum, keby si to musela

znášať čo i len deň. Pozri sa, akú som ti poskytol slobodu – preboha, veď sa tu môžeš vzdelávať!“

Slobodu? pomyslela si. Tak prečo si potom pripadáš ako vo väzení?

„Vychoval som ťa skôr ako syna než ako dcéru,“ pokračoval. Eden už tieto argumenty poznala takmer naspamäť. „Myslíš, že urodzené londýnske dámy vedia naspamäť recitovať všetkých známych príslušníkov čelade arekovitých? Že vedia uvariť liečivý čaj na žltú horúčku? Napraviť zlomenú kosť? Pochybujem,“ vyhlásil hrdo. „Ty, moja drahá Eden, si absolútne jedinečná!“

„Nechcem byť jedinečná, otec,“ unavene odvetila. „Chcem byť zase súčasťou sveta. Chcem niekam patriť.“

„Ale veď patíš, miláčik. Patíš sem ku mne!“

Odvrátila sa, odrazu mala pocit, že je v pasci. Otec dobre vedel, o čo jej ide, len sa tváril, že nie. „Nie som vari poslušná dcéra? Nestála som pri tebe v dobrom aj v zlom, nestarám sa o teba, nepomáham ti pri práci, nerobím všetko, o čo ma požiadaš?“

„Áno,“ priznal.

„Ocko, v Anglicku sa hovorí, že ak sa žena do dvadsaťpäťky nevydá, je z nej stará dievka. Viem, že na takéto veci nemyslíš, ale od minulého mesiaca mám dvadsaťtri rokov.“ Keď videla, ako mu myklo kútikmi, sklonila hlavu. „Prosím ťa, nesmej sa mi. Mne nejde len o plesy a koče. Priznávam, že sa mi páčia – ktorému dievčaťu by sa nepáčili? –, ale to nie je všetko a dúfala som, že ma poznáš natoľko, aby ti to bolo jasné.“

„Tak o čo ide, Edie, drahá moja?“ spýtal sa prívetivo. „Čo ťa tak trápi?“

Pozrela mu do očí. Pripadala si veľmi zraniteľná. „Nechápeš to? Ja... chcem niekoho nájsť, ocko.“

„Koho?“ zvolal nedočkavo.

„To ešte neviem! Niekoho, koho by som mohla milovať.“

Oprel sa na stoličke a udivene na ňu pozrel. „Takže o to ide!“

Znovu sklonila hlavu a líca jej horeli. Najradšej by sa do zeme prepadla.

Ocko sa odrazu nadšene plesol po stehnách. „A ja som mal celý čas pod nosom dokonalé riešenie!“

Keď naňho s nádejou pozrela, neveľmi diskkrétne kývol smerom, ktorým odišiel Connor.

Eden ešte viac očervenela. „Ocko, prosím ťa, nezačínaj s tým!“ dôrazne zašepkala.

„Prečo nie? Ak ide len o to, že potrebuješ manžela, nemusíš hľadať ďaleko. Je tu Connor.“

„Otec!“ zvolala pohoršene.

„Ak si si nevšimla, ten človek ťa zbožňuje.“ Na perách mu zahral hrdý a pobavený úsmev, akoby bola štvrtáčka, ktorá sa učí grécku abecedu. „Má moje požehnanie, a ak si ťa vezme, môžeme zostať spolu ako doteraz a pokračovať v práci. Je to ideálne riešenie. No? Čo ti na ňom prekáža?“

Otec očividne zabudol na incident v lese, keď mala šestnásť rokov.

Eden sklonila hlavu. Nechcela mu to pripomínať, lebo sama o tom nerada hovorila.

„Connorovi na tebe záleží, miláčik. O tom niet pochyb. Už veľakrát dokázal, aký je. Je to zdravý, mocný chlap. Nebojácný, schopný, ako sa na správneho muža patrí. Má dobrý pôvod. Spoľahlivé inštinkty. Prenikavú myseľ.“ Otec vymenoval prednosti svojho chránenca, kým Eden zdvihla hlavu, založila si ruky na prsiach a prísne naňho pozrela. „Iste, nemáme tu duchovného, ale čo v takýchto podmienkach znamená kus papiera? Mohol by vás zosobášiť miestny šaman – alebo by sme mohli spraviť obrad so zväzovaním rúk, ako to robia Škóti. Nehanbi sa, dievča. Je to úplne prirodzené. Všetky stvorenia v reprodukčnom veku si hľadajú partnera. Párenie je prirodzené.“

„Otec!“ Už ďalej nevydržala tú nehanebnú vedeckú prednášku. „Nemáš v duši ani trošku romantiky? Rozmnožovanie druhu, párenie! Tak to možno funguje u žaby, opice alebo ryby, ale ja som inteligentná, krásna – no, pomerne prí-

ťažlivá – mladá dáma. Kým zostarnem, chcem ešte dostávať ruže a básne, bonboniéry a zažiť vychádzky v parku! Žiadam tak veľa? Chcem, aby mi dvorili mládenci v oblečení zo Saville Row! Chcem nápadníkov – ale čo, dokonca by mi stačil aj jeden. Viem odrecitovať všetkých príslušníkov čelade arekovitých, no tým sa len potvrdzuje, aká sa tu zo mňa stala čudáčka!“

„Veď to isté platí aj o Connorovi! Dokonale sa k sebe hodíte.“

„Mohol by si konečne hovoriť vážne?“ Nahnevane sa posadila. „Nemôžem to prijať, otec. Jedného dňa sa chcem vrátiť do sveta, ale Connorovi na civilizácii záleží ešte menej ako tebe. On trpí, aj keď ideme navštíviť tvojich priateľov z kingstonskej spoločnosti. S nikým sa nerozpráva. Len sedí v rohu a ani sa neusiluje zapadnúť.“

„Nuž, Eden, je hanblivý.“

„Viem. A je mi ho ľúto – ale nechcem sa vydať za muža len preto, lebo ho ľutujem,“ zašepkala, aby to Connor so svojím ostrým sluchom nepočul. Nechcela ho raníť.

„Ako povieš,“ vzdychol otec. „Ale obávam sa, že v tom prípade sa nedá nič robiť. Prišli sme o financie a nemôžeme si dovoliť spiatočnú cestu. Plavba je príliš drahá.“

„Nemohol by si si vziať pôžičku?“

„Zadlžiť sa pre niečo, čo ani nechcem? Myslíš, že som bez zásad ako lord Pembroke?“

„Dlh môžeme splatiť, keď začneš pôsobiť na fakulte.“

„Nie! Ja to miesto neprijmem, Eden. Nikdy.“ Prudko vstal a odvrátil sa od jej šokovanej tváre. „Rozmýšľal som nad tým,“ vyhlásil ostro. „Asi som ti to mal povedať skôr, ale nebudem môcť splniť sľub, ktorý si odo mňa vlni vymámila. Nevrátíme sa do Anglicka, a čo sa týka Toweru, to už radšej pôjdem do pekla.“

„Čože?“ hlesla.

„Mrzí ma, že nemôžem dodržať slovo, dcéra moja, ale mám len teba a nevystavím ňu tej veľkomestskej stoke, ktorá zabila tvoju mamu,“ dodal s trpkou ráznosťou, ktorá ju šokovala takmer rovnako ako to priznanie.

Doktor Farraday unavene odhodil pero a ona si vo svetle lampáša všimla, aký je chudý.

Opakovala si, že otec to nemôže myslieť vážne. Ešte je otrasený po maminej smrti. Vstala, podišla bližšie a položila si mu hlavu na plece. „Ocko,“ zašepkala, „nebola to tvoja vina, že si ju nemohol zachrániť.“

„Bol som jej manžel a lekár, Edie. Komu to mám ešte vyčítať? Bohu?“ Už hovoril pokojnejšie. Rezignovane. Dlaňou jej zakryl ruku, ale nepozrel na ňu. „Neboj sa. Zvládnem to.“

Nezvládne. Od maminej smrti uplynulo už dvanásť rokov. S bolesťou v srdci mu objala úzky hrudník. „Ocko, nemôžeme tu zostať naveky.“

Mlčal.

„Viem, že ma chceš ochrániť, ale naozaj si myslíš, že toto by od nás mama očakávala?“

„Nezabúdaj, že sme tu kvôli tvojej matke.“ Zhlboka sa nadýchol. „Každý liek, ktorý objavíme, je na jej počesť...“

„Prestaň sa už trestať,“ zašepkala a pritisla sa k nemu. „Nechcela by, aby si sa odlúčil od sveta.“ Nespomenula, že od sveta odlúčil aj ju. Oprela sa oňho hlavou, cítila sa bezmocná, lebo nedokázala zahojiť jeho ranu. „Viem, že jej chceš vzdať česť prácou, ocko, ale myslím, že väčšiu radosť by jej spravili vnúčatá.“

Len čo to vyslovila, uvedomila si, že mala pomlčať. Otec stuhol, pokrútil hlavou a uzavrel sa. Robil to tak vždy, keď hrozilo, že nad jeho prísne logickým uvažovaním zvíťazia emócie.

Obrátil sa jej chrbtom, pozrel do mikroskopu a unikal pred žiaľom do svojho maličkého usporiadaného sveta, ako to robil celé roky.

„Výprava k Amazonke sa uskutoční,“ pomaly vyriekol. „Mrzí ma, že si nešťastná, ale všetci musíme prinášať obety, a túžby jedného človeka treba podriaďiť vyššiemu cieľu. Pôjdeš so mnou tak ako doteraz – som tvoj otec a toto je moja odpoveď. A teraz, ak dovoľíš, mám prácu.“

Z jeho výrazu bolo jasné, že jej už nič iné nepovie.

Eden bola v rozpakoch. Nevedela, čo robiť, čo povedať. Keď u otca prevládli temné nálady, nebolo s ním reči. Každá vážnejšia zmienka o nebohej manželke v ňom vyvolala takúto odmeranosť, najmä keď sa hovorilo o spoločnej budúcnosti, ktorú už nikdy nezažijú.

Potlačila slzy, bez slova sa obrátila a otupene sa vrátila k *palafitu*.

Keď vošla dnu, Connor na ňu mlčky pozrel. Opieral sa o trám, z ktorého odstránil hada. Eden mu nedokázala pozrieť do očí, vrátilo jej hlavou, či nepočul otcovu nešťastnú poznámku o tom, že by sa mali dať dokopy.

Austráľčan si založil na hrudi svalnaté ruky a premeral si ju trepezlivým pohľadom lovca.

Pokrútila hlavou a prešla popri ňom. „Zošalel. Všetkých nás zabije pre dobro ľudstva. Vraj Amazonka!“

Lenže Connor už o otcových plánoch vedel. Ktovie, možno ich aj sám vymyslel. „Nech už váš otec povedal čokoľvek, určite vám nechcel ublížiť.“

„Viem.“ Pripadala si ako v pasci. Prešla k zábradliu a dlho hľadela do rieky čiernej ako noc.

Za sebou začula Connorove ťažké kroky. Oprel sa vedľa nej o zábradlie. „Dobre to dopadne, Eden. Postarám sa, aby sa vám ani vášmu otcovi nič nestalo.“

„Chcem ísť domov.“

„Tu je váš domov.“

„Nie, Connor. Vy sem patríte – ale ja nie!“ vyhlásila nahnevane a obrátila sa k nemu.

Široká tvár sa mu zachmúрила. Pochopil konečne, čo sa mu pokúša povedať? Sklopil zrak, chladne sa odvrátil, potom rýchlo odišiel. Eden na okamih zavrela oči a pomaly vydýchla. Keď ich otvorila, pohľadom sledovala Orinoko, ktoré po mnohých míľach vtekalo do mora. Obrovská a strašná rieka. Bola to jediná cesta do tejto nepreniknuteľnej džungle. A jediná cesta z nej.

Vysoký a svalnatý kapitán Jack Knight si pochodňou v ruke zapálil *cigarillo*, potom sa zľahka nahol a zapálil rozbušku dela.

Jeden... dva... tri...

„Bum,“ zamrmlal a dolinou zarachotil výstrel. Delová guľa vyrazila zo železnej hlavne, letela nocou ako kométa, až sa jej ohnivý odraz ligotal na čiernej lesklej hladine Orinoka.

Potom skĺzla dolu z tmavej oblohy a vrazila do obrovskej skaly, ktorá trčala uprostred rieky. Slávne bralo Piedra Media slúžilo na zaznamenávanie povodní.

Presný zásah.

„Bravo, kapitán!“

„Výborne!“

Jack si nikoho nevšimal.

Významní obyvatelia Angostury si postavili elegantné vily na útese s výhľadom na rieku, a tak teraz bohatí vodcovia revolúcie mali z terasy montoyovského domu dobrý výhľad na presnosť a silu zbraní, ktoré im zaobstaral.

„Doviezli ste krásne delo, lord Knight!“

„Malo by vám pomôcť odohnať Španielov, keby prišli po rieke,“ odvetil. „Aj toto.“ Luskol prstami na svojho pobočníka a ukázal na niekoľko desiatok debien s puškami, ktoré im tiež dodal.

Škoda, že na tejto streľbe sa nemohol zúčastniť Simon Bolívar, ale vodca povstalcov sa práve pokúšal vycvičiť zo svojej úbohej bandy vidieckych miešancov a negramotných pomocníkov armádu.

Nech im Boh pomáha, pomyslel si Jack, lebo práve v tejto chvíli čakalo na lodiach päťtisíc kráľovských vojakov na rozkaz, že sa majú vrhnúť do útoku.

Keďže admirál Wellington porazil Napoleona, španielsky kráľ Ferdinand, bourbonovská bábka Habsburgovcov a podľa väčšiny svedectiev nepríjemný chlapík, sa práve vrátil na trón a rozhodol sa potvrdiť napoly zabudnutú moc tým, že cez Atlantik vyslal zatiaľ najväčšiu armádu, aby zničil nádeje kolónií na slobodu.

Jack mal dobré dôvody, aby sa do týchto udalostí zapojil. Bol skôr cynik ako idealista, ale neznášal darebákov a bolo mu jasné, že ak týmto chudákom niekto nepomôže, prepukne tu masaker.

„Nech sa páči, pane.“ Jeho spoľahlivý zástupca Christopher Trahern mu podal nabitú pušku.

Lord si ju priložil k plecu a namieril na jedného z nepriemných krvilačných netopierov, ktorý krivolako poletoval nad tmavomodrou riekou.

„Aký má dostrel?“ spýtal sa Don Eduardo Montoya, majiteľ vily a jeden z hlavných finančných podporovateľov povstalcov.

„Dvesto yardov. Je presná, ak je presný aj strelec.“

Prásk!

Na stráni sa odrážala ozvena výstrelu a netopier sa zrútil z nočnej oblohy. Jack spokojne vrátil pušku Trahernovi.

„Nabite aj pánu Montoyovi.“

„Rozkaz, pán kapitán.“

Jackovi muži dolu v dokoch ešte stále vykladali tovar z riečnej lode, na ktorej lord Knight ani nie pred hodinou prišiel. Hoci to boli ošľahaní chlapi, bolo na nich vidieť, že pohľad na bujarých revolucionárov, ktorí strieľajú z nových britských zbraní, v nich vyvoláva nervozitu.

„Aj ja ich vyskúšam!“ zvolal Carlos, Montoyov dvadsaťročný syn.

Mladý *hidalgo* sa vyslobodil z kruhu troch mladých krások, ktoré po ňom pokukovali, a zamieril k balustráde lemujúcej terasu.

Jack naňho pozrel. Už si mládenca v duchu zaradil ako nenapraviteľného zvodcu slúžok. Niežeby mu mohol niečo vyčítať, pomyslel si pri pohľade na tri dievčatá. Ach, tie juhoamerické ženy... Tu ešte aj slúžky vyzerajú ako Helena Trójska.

Všimol si aj to, že jedna naňho pozerá s opatrným záujmom. Bola to krásavica s karamelovou pokožkou a hladkými čiernymi vlasmi po pás.